

Arrest

nr. 180 658 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die loco advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nazicht van de vingerafdrukken leerde dat haar vingerafdrukken op 27 december 2015 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 6 januari 2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 22 februari 2016 werd de verzoekende partij in België gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr.

604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 24 februari 2016 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 9 maart 2016 antwoordden de Duitse instanties dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek.

Op 14 maart 2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties.

Op 17 augustus 2016 stemden zij in met het verzoek tot terugname met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening.

Op 19 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde van de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : S. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : Sorubi

nationaliteit : Afghanistan

Alias: K., S. (...), (...).1994, Sarobi, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 19.01.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 27.12.2015 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en op 06.01.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 22.02.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin verklaarde hij anderhalve maand voor zijn aankomst in België vertrokken te zijn uit Afghanistan en stelde hij eerst per auto naar Pakistan te zijn gereisd waar hij 3 dagen bij de smokkelaar te Mashkhal (PAK) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene te voet en per auto door tot in Iran waar hij 15 dagen bij de smokkelaar te Teheran (IRN) verbleef alvorens te voet en per auto verder te reizen tot Turkije. Betrokkene verbleef in Turkije 3 dagen in een huis van de smokkelaar te Istanbul (TUR) en reisde vervolgens per boot verder door naar Griekenland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 27.12.2015 in Griekenland geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en betrokkene stelde in Griekenland 6 dagen in een opvangkamp op een voor hem onbekende locatie te hebben verbleven vooraleer hij per bus en trein doorreisde naar Duitsland met een transit via Macedonië en verschillende voor hem onbekende landen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 06.01.2016 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Duitsland en stelde dat hij oorspronkelijk weigerde om deze te geven maar dat hij hiertoe verplicht werd door de Duitse autoriteiten. Hij verklaarde verder ook dat zijn vingerafdrukken om politionele redenen genomen werden maar ontkende asiel te hebben gevraagd in Duitsland. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken aan de Oostenrijks-Duitse grens geregistreerd werden en dat hij in Duitsland 2 dagen op straat in een voor hem onbekende Duitse stad verbleef. Tot slot reisde betrokkene per trein verder door tot in België waar hij arriveerde op 13.01.2016 en asiel vroeg op 19.01.2016. Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze was van

zijn smokkelaar. Hij uitte verder verzet tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat hij geen asiel wil aanvragen in Duitsland. Verder verklaarde hij ook dat België beter is voor Afghanen en dat hij in Duitsland 2 nachten op straat verbleef en geen opvang verkreeg. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Via een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 09.09.2016 werd er extra gewezen op de medische situatie van betrokkene waardoor het naar mening van de raadsvrouw van betrokkene extra moeilijk is om terug te keren naar Duitsland. Hieromtrent wordt er aangevoerd dat betrokkene aan tuberculose lijdt en in het kader van zijn behandeling in de periode van 04.07.2016 tot 30.08.2016 gehospitaliseerd werd. Verder wordt betrokkene op dit waaruit blijkt dat betrokkene op 10.10.2016, 11.10.2016 en 14.10.2016 nog verscheidende medische afspreken heeft in België in het kader van zijn behandeling. Deze informatie werd op 12.09.2016 nogmaals aangevoerd door de raadsvrouw van betrokkene waarin ze verder onze diensten ook verzoekt om rekening te houden met de kwetsbare situatie van betrokkene en dat, indien onze diensten zouden beslissen om betrokkene over te dragen aan Duitsland, de noodzakelijke zorg voor betrokkene in Duitsland verzekerd zal worden.

Op 24.02.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 09.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze van de smokkelaar was. Verder uitte hij ook bezwaren tegen een terugkeer naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat hij stelde geen asiel te willen aanvragen in Duitsland. We benadrukken dat deze verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze

van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij initieel weigerde om zijn vingerafdrukken te laten registreren door de Duitse autoriteiten maar dat hij hiertoe verplicht werd. We verwijzen desbetreffend naar Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zijn vingerafdrukken geregistreerd moesten worden door de Duitse autoriteiten kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling.

Betrokkene verklaarde verder ook dat zijn vingerafdrukken enkele omwille van politionele redenen genomen werden in Duitsland en stelde geen asiel te hebben gevraagd daar. We benadrukken hieromtrent dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aanduidt waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Duitsland. Tot slot wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Duitsland ook bevestigd door het akkoord van de Duitse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde ook bezwaren te hebben tegen een overdracht naar Duitsland omwille van het feit dat hij stelde dat België volgens hem beter zou zijn voor Afghanen. We merken hieromtrent vooreerst op dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De verklaring van betrokkene dat België beter zou zijn voor Afghanen is dan ook ongegrond in het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU.

Verder verwijzen we hiervoor ook naar het geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to date tot 16.11.2015, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) als ook naar het geactualiseerde rapport over België van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Ruben Wissing, "Asylum Information Database - National Country Report - Belgium", up-to-date tot 18.11.2015, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Een vergelijking van deze rapporten toont aan dat het weigeringspercentage voor Afghaanse kandidaat-vluchtelingen vergelijkbaar is in beide landen en zelfs hoger ligt in België.

Betrokkene uitte verder ook verzet tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij stelde geen opvang te hebben verkregen in Duitsland en dat hij 2 nachten op straat heeft moeten slapen. We merken hieromtrent nogmaals op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast verwijzen we ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDArapport over Duitsland waarin ook melding wordt gemaakt van de zeer grote uitdagingen op Duitsland in het kader van de grote instroom van vluchtelingen die ook zijn weerslag kende op de Duitse opvangvoorzieningen.

Betreffend maakt het rapport wel melding van het feit dat asielzoekers in Duitsland worden opgevangen in gedecentraliseerde opvangcentra of verscheidene noodopvangcentra (p. 13). Verder wordt er verwezen naar het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Duitsland recht hebben op opvangvoorzieningen van het moment van hun asielaanvraag en voor de gehele asielpprocedure. Daarnaast stelt het rapport ook dat asielzoekers die omwille van de massale instroom enkel voorafgaand geregistreerd werden maar nog geen definitieve asielaanvraag hebben ingediend in het algemeen dezelfde rechten hebben als geregistreeerde verzoekers tot internationale bescherming in Duitsland (p. 49). Verder benadrukken we ook dat het hierboven beschreven AIDA-rapport verder ook

bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat het rapport nergens melding maakt van structurele problemen betreffende de opvang van kandidaat-vluchtelingen die via de Dublin-procedure aan Duitsland werden overgedragen (pagina 27, §5).

We merken op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 17.08.2016 in met de terugname en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing.

Bijgevolg zullen de Duitse instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 22.02.2016 initieel verklaarde gezond te zijn maar dat er op 08.07.2016 een medisch attest werd aangebracht in verband met de gezondheidstoestand van betrokkene waaruit blijkt dat hij aan chronische ziekte lijdt waarvoor hij in behandeling is. Verder werden onze diensten op 26.07.2016 gecontacteerd door het opvangcentrum waar betrokkene verblijft met de melding dat betrokkene gehospitaliseerd werd in het kader van een onderzoek naar tuberculose. Deze hospitalisatie werd verder verduidelijkt door verscheiden tussenkomsten van de raadvrouw van betrokkene (d.d. 09.09.2016 en 12.09.2016) waaruit blijkt dat betrokkene tot 30.08.2016 gehospitaliseerd werd omwille van tuberculose en op dit moment nog steeds medicamenteus behandeld wordt. Dit werd ook verder aangeduid met verschillende medische attesten. We wensen hieromtrent te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common healthcertificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. Op basis van deze gemeenschappelijke gezondheidsverklaring zullen de nodige zorgen voor betrokkene dan ook verzekerd worden door de Duitse autoriteiten. Verder maakt de betrokkene het niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. worden afgeleid dat betrokkene aan bepaalde medische problemen lijdt. Desbetreffend wensen we dan ook te benadrukken dat de Duitse autoriteiten, voor de overdracht van betrokkene, op de hoogte zullen worden gesteld van de medische situatie en problemen waardoor er bijkomende concrete en individuele waarborgen kunnen worden vastgelegd betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Duitsland zal worden opgevangen.

Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen en verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds vermelde geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat de wet noodzakelijke medische zorgen in het kader van een individuele gezondheid voorziet voor asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen en

wordt er verder nergens melding gemaakt van structurele problemen in verband met het aanbieden van en toegang tot medische hulp en gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland. We denken dan ook te kunnen afleiden dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland geen dermate structurele problemen of tekortkomingen kent waardoor de overdracht van betrokkene zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tevens zullen de Duitse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we ook nogmaals dat de Duitse autoriteiten door onze diensten op de hoogte zullen worden gesteld van de medische situatie van betrokkene en zijn noodzaak voor afdoende en regelmatige medische zorgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 30 (dertig) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (4).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 17.1, 18, 25 en 29 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“De bepalingen

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s’étend

à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: “zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens het artikel 3.2, §2, van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Volgens Artikel 18§1 (b) van de verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Volgens Artikel 25 van de verordening 604/2013: “1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodacstelsel verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.”

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Volgens Artikel 29 §§1-2 van de verordening 604/2013: “1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de

verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Toepassing van deze bepalingen

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Hij beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

- Eerste grief

Mijnheer valt onder de Dublinprocedure sinds februari 2016. Op 24.02.2016 werd er voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 09.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met het verzoek voor terugname.

Duitsland maakt de procedure onredelijk lang te laten duren. Mijnheer blijft in het ongewisse over het resultaat van zijn asielaanvraag sinds februari.

Een van de doelstelling van de Dublin III-verordening is om verzoeken snel te behandelen: “Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.” (overweging 5).

In een arrest “Puid” van 14 november 2013, heeft het Europees Hof van Justitie beoordeeld dat: “Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Indien nodig, dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de verordening (arrest N. S. e.a., reeds aangehaald, punten 98 en 108).” (overweging 35).

In een arrest n° 145 329 van 2 juni 2005, heeft de Raad van Staat beoordeeld dat de artikelen van de Dublin-verordeningen « prévoient des délais de traitement des demandes d’asile tombant dans leur champ d’application ainsi que des délais d’information des demandeurs d’asile concernés, délais qui sont relativement brefs et qui sont destinés à ne pas laisser les intéressés dans l’incertitude quant au sort de leur demande ».

Duitsland heeft slechts een besluit genomen over het terugnameverzoek van 14 maart 2016 in augustus 2016, in strijd met artikel 25 van de Dublin III-Verordening: “ De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek.”

Volgens artikel 25§2 van de Dublin III-Verordening: “Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Er dient dus beschouwd te worden dat Duitsland heeft het verzoek aanvaard op 14 april 2016.

Volgens Artikel 29§§1-2 van de verordening 604/2013, moest de verzoeker overdragen worden aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

In overeenstemming met dit artikel wordt België verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoeker zes maanden vanaf de aanvaarding van 14 april 2016, op 14 oktober 2016,.

Om die redenen, nodigt de verzoeker Uw Raad uit om te bevestigen dat België sinds 14 oktober 2016 de verantwoordelijke lidstaat is.

- Tweede grief

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA verslag geactualiseerd in november 2015.

Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Duitse instanties na overdracht van de verzoeker zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de wederpartij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. Terwijl deze informatie beschikbaar is op de website van Asylum Information Database (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>). De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

Zo wordt in dit verslag herinnerd de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

"With the number of asylum seekers rising significantly since 2012, overcrowding has been reported with regard to several initial reception centres throughout Germany. Overcrowding continued to be a serious problem throughout 2014 and 2015. In some centres, mobile units (housing containers) and tents were used for temporary housing. (...). In 2015 many asylum seekers were not even received in the initial reception centres but sent to local accommodation or to emergency shelters before their asylum application had been registered (see section on Types of Accommodation). This in turn led to a higher demand for places in follow-up accommodation and decentralised housing. The rise in numbers of asylum applications thus proved to be a challenge both for the Federal States' centres and for many municipalities since accommodation capacities had been significantly reduced in reaction to a fall in numbers of asylum seekers between 1992 and 2007. (...)in spite of these efforts, capacities of accommodation structures proved to be insufficient in many places in 2014 and 2015. Many asylum seekers therefore could only be accommodated in emergency shelters such as gyms, office buildings, containers or tents (see section on Types of Accommodation). (...) reports of overcrowding of facilities have become commonplace. Overcrowding of accommodation centres and the lack of apartments for asylum seekers continued to be serious problems in 2014 and 2015 and by September 2015 thousands of asylum seekers were living in emergency shelters (see section on Types of Accommodation)." (AIDA, p.54-55; p.59)

"It has also been pointed out that that living conditions in individual apartments are not automatically and always better than they are in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

Some prominent issues relate to the following issues:

- In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist; especially where food is handed out in the form of prefabricated (packed) meals, quality is often criticised;*
- Fences surrounding premises, particularly of the bigger centres or of centres for which former industrial buildings or former army barracks are used; in some facilities asylum seekers have to report to staff upon leaving and upon return,*
- In some centres visitors have to report to staff and there are only limited visiting hours; in some cases, no overnight stays are allowed for visitors (even spouses);*
- Limited space and equipment for recreation (including for children),*
- No separate and quiet space for children, for example to do their homework for school." (AIDA, p.56).*

In casu, heeft de verzoeker verklaard dat hij 2 dagen op straat in Duitsland verbleef en geen opvang verkreeg.

Bovendien, volgens Amnesty International, worden de kandidaat-vluchtelingen in Duitsland bijna elk dag op straat geslagen door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën:

(...) les attaques violentes contre les demandeurs d'asile et les centres d'hébergement se sont multipliées. Ces deux dernières années, des centres d'hébergement pour demandeurs d'asile ont été incendiés, des manifestants ont empêché des demandeurs d'asile d'arriver à leur centre d'hébergement, et tous les jours, des demandeurs d'asile ont été agressés dans la rue. 2015, les autorités ont enregistré 1 031 actes criminels à caractère politique perpétrés contre des centres pour demandeurs d'asile, soit cinq fois plus qu'en 2014 et 16 fois plus qu'en 2013. Au premier trimestre 2016, les autorités ont fait état de 347 actes criminels à caractère politique perpétrés contre des centres pour demandeurs d'asile. La

fondation Amadeu Antonio a fait état de 1 082 agressions violentes perpétrées contre des demandeurs d'asile en 2015, soit quatre fois plus qu'en 2014.

Nombre de demandeurs d'asile et réfugiés ont raconté à Amnesty International, soit en qualité de victime d'une agression, soit en qualité d'ami-e ou connaissance de personnes victimes de crimes de haine, qu'ils vivaient dans la peur et ne se sentaient pas en sécurité dans les villes ou quartiers où ils logeaient. Ciwan B., qui appartient à l'ethnie kurde et a fui la Syrie, a été agressé en Allemagne en septembre 2015. Il a déclaré : « Quand les autorités m'ont dit que je devais aller à Dresde [Saxe, dans l'est de l'Allemagne], j'ai eu vraiment peur, j'avais entendu parler de PEGIDA et des manifestations contre les réfugiés. Au début, j'ai eu l'impression d'être bien accueilli dans le centre pour les demandeurs d'asile, mais après mon agression, j'avais très peur, j'essayais de ne pas sortir trop, je pensais qu'on allait m'agresser de nouveau. Tous mes amis avaient peur après mon agression. J'ai fui une guerre en Syrie et je n'ai pas besoin des tensions qu'il y a en Allemagne. Je voudrais juste travailler... et avoir une vie agréable, comme avant la guerre. »

Bron : « ALLEMAGNE: DES VIES EN DANGER: EN ALLEMAGNE, LA PROTECTION CONTRE LA VIOLENCE RACISTE EST INSUFFISANTE », Amnesty International, 9 juin 2016, N° d'index: EUR 23/4112/2016

<file:///C:/Documents%20and%20Settings/emvino/Bureau/A26%20+%20BAJ%20+%20d%C3%A9si/EU/R2341122016FRENCH.pdf>.

Het AIDA verslag benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om gezondheidszorg te verkrijgen in Duitsland:

“A common problem in practice is caused by the necessity to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. There have been reports that necessary treatment has been delayed or even denied by staff of social welfare offices, due to incompetence to decide on these matters. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services. In response, the Federal States of Bremen, Hamburg, Schleswig-Holstein and North Rhine-Westphalia (the latter with regional differences) issue “normal” health insurance cards to asylum seekers, enabling them to see a doctor without permission from the authorities. (AIDA, p.64).

Mijnheer S. (...) lijdt aan tuberculose en is een kwetsbare persoon. Terwijl het uitstel van zijn behandeling niet mogelijk is, blijkt in de praktijk dat hij een medische zorgverzekering zal moeten wachten in Duitsland.

Hoewel artikel 32 van de Dublin III-verordening voorziet dat overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon verstrekt, geeft de bestreden beslissing geen concrete garanties dat de nodige informatie over de gezondheidstoestand van de verzoeker zal werkelijk worden overgemaakt.

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. De tegenpartij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland en van het profiel van verzoeker uitgevoerd.

Gezien de omstandigheden, moest de tegenpartij artikel 3.2 van de Dublin III-verordening toepassen. In casu, een terugkeer naar Duitsland, vormt een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3.2, 17.1, 18, 25 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt in een eerste grief dat de Duitse instanties niet binnen de bij artikel 25 van de Dublin III-Verordening gestelde termijn een besluit hebben genomen aangaande dit verzoek.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er d.d. 24.02.2016 voor verzoeker een terugnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties die op 09.03.2016 – binnen de wettelijke termijn van artikel 25 van de Dublin III- Verordening - antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek.

Er werd hierop d.d. 14.03.2016 een verzoek tot herziening gericht door de Belgische instanties aan hun Duitse collega's conform artikel 5.2 van de Verordening 156/2003. Deze laatsten dienen hier zo spoedig mogelijk op te antwoorden zonder dat hen hierbij een wettelijke termijn wordt opgelegd.

Dit onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een tweede grief stelt verzoeker dat de bestreden beslissing in grote mate gebaseerd is op het AIDA-verslag van november 2015 en merkt op dat verwerende partij er een gedeeltelijke lezing van heeft gedaan. In het verslag zou er gewezen zijn op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen, veroorzaakt door een massale instroom van asielzoekers, die in sommige gevallen op straat of in overvolle opvangcentra moeten verblijven. Verder zouden kandidaat-vluchtelingen, volgens Amnesty International, bijna elke dag op straat geslagen worden door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën. Bovendien zouden asielzoekers er moeilijk toegang tot de gezondheidszorg krijgen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Duitsland worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“(…) De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van het soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(…)

Betrokkene uitte verder ook verzet tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij stelde geen opvang te hebben verkregen in Duitsland en dat hij 2 nachten op straat heeft moeten slapen. We merken hieromtrent nogmaals op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast verwijzen we ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDArapport over Duitsland waarin ook melding wordt gemaakt van de zeer grote uitdagingen op Duitsland in het kader van de grote instroom van vluchtelingen die ook zijn weerslag kende op de Duitse opvangvoorzieningen. Betreffend maakt het rapport wel melding van het feit dat asielzoekers in Duitsland worden opgevangen in gedecentraliseerde opvangcentra of verscheidene noodopvangcentra (p. 13). Verder wordt er verwezen naar het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Duitsland recht hebben op opvangvoorzieningen van het moment van hun asielaanvraag en voor de gehele asielprocedure. Daarnaast stelt het rapport ook dat asielzoekers die omwille van de massale instroom enkel voorafgaand geregistreerd werden maar nog geen definitieve asielaanvraag hebben ingediend in het algemeen dezelfde rechten hebben als geregistreerde verzoekers tot internationale bescherming in Duitsland (p. 49). Verder benadrukken we ook dat het hierboven beschreven AIDA-rapport verder ook bevestigt dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat het rapport nergens melding maakt van structurele problemen betreffende de opvang van kandidaat-vluchtelingen die via de Dublin-procedure aan Duitsland werden overgedragen (pagina 27, §5).

We merken op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (…)

Aangaande verzoekers gezondheidstoestand en de toegang tot medische zorgen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“(…)We merken desbetreffend ook op dat het op basis van de elementen in het dossier van betrokkene inderdaad kan worden afgeleid dat betrokkene aan bepaalde medische problemen lijdt. Desbetreffende wensen we dan ook te benadrukken dat de Duitse autoriteiten, voor de overdracht van betrokkene, op de hoogte zullen worden gesteld van de medische situatie en problemen waardoor er bijkomende concrete en individuele waarborgen kunnen worden vastgelegd betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Duitsland zal worden opgevangen. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen en verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds vermelde geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland. (…)

Uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse instanties expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij afkomstig van een gezaghebbende bron die afbreuk kan doen aan de bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Hij toont met zijn summiere betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Hij brengt evenmin concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3.2, 17.1, 18, 25 en 29 van de Dublin III Verordening. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 3

Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

1. (...)

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.

(...)”

“Artikel 17

Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

(...)”

“Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat 1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen; d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn

2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU."

"Artikel 25

Beantwoording van een terugnameverzoek

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodacsysteem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

"Overdrachten

Artikel 29

Werkwijzen en termijnen

1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het overleg en de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in geval van uitgestelde of te laat verrichte overdracht, overdracht na impliciete aanvaarding, overdracht van minderjarigen of afhankelijke personen, en overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure."

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting in haar verzoekschrift en zet in een eerste grief uiteen dat zij meent dat Duitsland de procedure onredelijk lang laat duren doordat de Duitse autoriteiten pas op 17 augustus 2016 hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij, terwijl zij hierom reeds werden verzocht op 24 februari 2016. De verzoekende partij meent dat dit in strijd is met de hoger geciteerde bepalingen van de Dublin III Verordening.

Dienaangaande merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij lijkt voorbij te gaan aan het antwoord van Duitsland op 9 maart 2016, waarbij zij het terugnameverzoek weigerde in afwachting van verder onderzoek, alvorens zij op 17 augustus 2016 instemden met de terugname. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in haar uiteenzettingen niet ontkent dat het terugnameverzoek van 24 februari 2016 tijdig werd uitgevoerd en dat ook de weigering in afwachting van verder onderzoek van 9 maart 2016 tijdig was. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De 'Eurodac-treffer' dateert immers van 19 januari 2016, zodat overeenkomstig artikel 23.2. van

de Dublin III-verordening daadwerkelijk binnen de twee maanden om de terugname werd verzocht. Ook het antwoord van 9 maart 2016 vanwege de Duitse autoriteiten is in overeenstemming met de termijn, bepaald in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening.

Waar de Duitse autoriteiten op 9 maart 2016 aanvankelijk het terugnameverzoek weigerden, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het slechts gaat om een voorlopige weigering in afwachting van verder onderzoek. Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist.

In dit kader dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, zoals gewijzigd door de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie; eveneens door de verwerende partij in de nota aangehaald - weliswaar verkeerdelijk als "Verordening 156/2003" -:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

In casu blijkt dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op 9 maart 2016 weigerden met de mededeling dat het om een voorlopige weigering gaat omdat nog verder onderzoek nodig is door de Duitse instanties. Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1 van de hierboven geciteerde verordening 1560/2003 precieze redenen waarop de weigering is gestoeld. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, kan op het eerste gezicht echter niet worden ingezien op welke basis de Belgische autoriteiten konden uitgaan van een zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2 van de Dublin III-verordening. Hiertoe is immers vereist dat er geen enkel antwoord komt vanwege de aangezochte lidstaat binnen de twee weken na het verzoek tot terugname. De verzoekende partij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij niet is uitgegaan van een aanvaarding van de terugname.

Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een niet-gemotiveerde weigering van het terugnameverzoek, zodat zij op het eerste gezicht op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 overgingen tot een verzoek tot herziening van de weigering van het terugnameverzoek. De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen pertinent op dat de Belgische autoriteiten tijdig overgingen tot dergelijk verzoek tot herziening. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper vijf dagen zijn verstreken tussen de weigering en het verzoek tot herziening. Artikel 5.2. van de verordening 1560/2016 bepaalt slechts dat de aangezochte lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden op het verzoek tot herziening. Een sanctie op de overschrijding van deze termijn wordt niet bepaald.

Waar de verzoekende partij ervan uit lijkt te gaan dat een (impliciete) aanvaarding van het terugnameverzoek tevens aan de orde is wanneer niet binnen de twee weken wordt geantwoord op het verzoek tot herziening, merkt de Raad op dat dit betoog niet strookt met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 dat voorziet dat het verzoek tot herziening *"er in geen geval toe [leidt] dat de in [...] artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan"*.

In casu hebben de Duitse autoriteiten vijf maanden en drie dagen gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden. Dit gegeven kan echter de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de

bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, dit is België. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten in hun initiële weigering van 9 maart 2016 aangaven dat zij zelf de Belgische autoriteiten zouden informeren omtrent het resultaat van dit verder onderzoek. Desalniettemin hebben de Belgische autoriteiten prompt gereageerd met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003. Er kan de diensten van de verwerende partij dan ook geen gebrek aan diligent handelen worden verweten. Er valt niet in te zien waarom België nu de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Voorts kan worden opgemerkt dat de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot herziening er nadrukkelijk op hebben gewezen dat zij een snel antwoord verwachtten in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen. Tenslotte behoort het, gelet op zijn annulatiebevoegdheid in casu, niet tot de bevoegdheid van de Raad om te bevestigen dat België de verantwoordelijke lidstaat is en aldus de bestreden beslissing te hervormen, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden.

Nu de Duitse autoriteiten akkoord gingen op 17 augustus 2016 volstaat de vaststelling dat evenmin de termijn van 6 maanden voorzien in artikel 29 van de Dublin III Verordening is overschreden.

Uit de bewoordingen van de tweede grief blijkt dat de verzoekende partij een behandeling vreest in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat er inhoudelijk mee overeenstemt.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie

van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk risico in het kader van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij baseerde zich hiervoor op het geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder mede door de European Council on Refugees and Exiles gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, 'Asylum Information Database – National Country Report – Germany', up to date tot 16 november 2015) (hierna: het AIDA rapport).

Waar de verzoekende partij de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van dit rapport verwijt nu er sprake zou zijn van tekortkomingen in de opvangvoorzieningen ten gevolge van de massale instroom van migranten, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan lijkt voorbij te gaan dat zij naar Duitsland zal terugkeren in het kader van de Dublin III verordening, en dat het AIDA rapport op het vlak van Dublinterugkeerders zeer duidelijk is: *"There have been no reports of 'Dublin returnees' facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"* (p. 27), zoals door de verwerende partij meermaals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij doet met haar algemene betoog geen afbreuk aan deze vaststelling en toont niet aan dat zij als Dublinterugkeerder zal worden geconfronteerd met een situatie van 'overcrowding'. Voorts is niet duidelijk onder welke omstandigheden de verzoekende partij op straat zou zijn terechtgekomen voor 2 nachten – bewering waar overigens geen enkel begin van bewijs van voorligt. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt betreffende de door de verzoekende partij aangegeven bezorgdheid omtrent de opvang in Duitsland *"We merken hieromtrent nogmaals op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast verwijzen we ook nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland waarin ook melding wordt gemaakt van de zeer grote uitdagingen op Duitsland in het kader van de grote instroom van vluchtelingen die ook zijn weerslag kende op de Duitse opvangvoorzieningen."*

Betreffend maakt het rapport wel melding van het feit dat asielzoekers in Duitsland worden opgevangen in gedecentraliseerde opvangcentra of verscheidene noodopvangcentra (p. 13). Verder wordt er verwezen naar het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Duitsland recht hebben op opvangvoorzieningen van het moment van hun asielaanvraag en voor de gehele asielprocedure. Daarnaast stelt het rapport ook dat asielzoekers die omwille van de massale instroom enkel voorafgaand geregistreerd werden maar nog geen definitieve asielaanvraag hebben ingediend in het algemeen dezelfde rechten hebben als geregistreerde verzoekers tot internationale bescherming in Duitsland (p. 49). Verder benadrukken we ook dat het hierboven beschreven AIDA-rapport verder ook bevestigt dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat het rapport nergens melding maakt van structurele problemen betreffende de opvang van kandidaat-vluchtelingen die via de Dublin-procedure aan Duitsland werden overgedragen (pagina 27, §5)." Dit strookt met het AIDA rapport dat zich in het administratief dossier bevindt. Het aangehaalde probleem van overbevolking is niet van die aard dat een risico op onmenselijke of vernederende behandeling blijkt.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat uit een rapport van Amnesty International blijkt dat kandidaat-vluchtelingen in Duitsland zouden worden geconfronteerd met geweld vanwege mensen met racistische en extreemrechtse ideeën, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit gaat om mensen die zich in de situatie bevinden van de verzoekende partij en die in het kader van de Dublin III verordening aan Duitsland worden overgedragen. Uit dit rapport blijkt bovendien dat de Duitse autoriteiten op de hoogte zijn van de negatieve sfeer die hangt rond de komst van vele asielzoekers, dat de situatie kortbij wordt gemonitord en dat stappen ondernomen worden om er het hoofd aan te bieden, zowel op federaal als deelstatelijk niveau. Er wordt gewerkt aan de samenwerking, de gegevensverzameling en er wordt onderzoek gedaan naar de bestraffingen voor misdrijven in dit verband, waarbij men wil voorzien in opleiding voor onder meer magistraten (p. 3). Verder geeft Amnesty International in dit rapport aanbevelingen. Uit de lezing van dit rapport blijkt voorts dat het de algemene situatie van haat tegen vreemdelingen bespreekt en niet de specifieke situatie van Dublinterugkeerders. Voorts gaf de verzoekende partij niet aan tijdens haar verblijf in Duitsland met geweld te zijn geconfronteerd. De loutere verwijzing naar dit rapport is gelet op het voorgaande niet voldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in Duitsland zal worden geconfronteerd met geweld ingegeven door racisme. De verwijzing is niet dienstig.

Verder citeert de verzoekende partij uit het AIDA rapport en stelt dat daaruit blijkt dat zij als kwetsbare persoon in de praktijk een medische zorgverzekering zal moeten afwachten, terwijl uitstel van behandeling van haar tuberculose niet mogelijk is. Uit dit citaat blijkt echter niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor zij niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen, temeer rechtbanken van oordeel zijn dat ook bij chronische ziekten zorgen moeten worden verstrekt (p. 63). Er is geen aanwijzing dat deze rechtspraak niet zou worden gerespecteerd. Op pagina 63 van het AIDA rapport wordt uiteengezet dat in noodzakelijke zorgen wordt voorzien. Verder kan worden herhaald dat in het AIDA rapport wordt gesteld dat met betrekking tot Dublinerugkeerders geen moeilijkheden worden gerapporteerd betreffende de toegang tot de asielprocedure na hun transfer naar Duitsland (p. 27). Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij wordt bijgestaan door het Rode Kruis. Niets belet haar om haar ter gelegenheid van haar overdracht eveneens te laten bijstaan.

Tenslotte voorziet artikel 32 van de Dublin III verordening in de uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt. De verwerende partij wijst er verder op dat voor de overdracht de nodige informatie betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zal worden verstrekt aan Duitsland, zodat na de overdracht meteen de adequate zorgen kunnen worden geboden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze informatie niet zal worden verschaft en dat artikel 32 van de Dublin III verordening met de voeten zal worden getreden. De verzoekende partij concretiseert niet waarom zij meent dat dit wel zo zou zijn. Uit genoemde bepaling blijkt overigens dat de informatie voor de overdracht dient te gebeuren, en de verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten in de bestreden beslissing (nog) geen garanties te bieden op dit vlak. Overigens heeft Duitsland wel al uitdrukkelijk ingestemd met de overdracht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt voor het overige niet aannemelijk waarom zij meent dat in casu geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3.2, 17.1, 18, 25 en 29 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN